

Sayıklar gibi) Beni kötü hatırlama ne olur. Ben kötü değilim. Öyle güzel kokun var ki! Ah, öyle güzel ki!.. Akşama ne pişireyim?.. *(Formayı divana oturur gibi serer. Yine yerleri silmeye başlar)* Şimdi, bir dakika. Dur bakalım... *(Yine aynı matematik hesap içinde)* Asaf'ı vurdular. Yaşar, Asaf'ları evine çağırıyor... *(Sert hareketlerle ve hızlı, tekdüze, hep aynı yeri silerek)* ...Pankart yazacaklarmış, mitinge gidecekler. Yaşar, onlar pankart yazarken, evden çıkıp gidiyor, sigara almaya güya... *(Sahne yavaşça kararır)*

SON

ELLİ METRE YÜKSEKTEN
İÇİ SU DOLU
KONSERVE KUTUSUNA
BALIKLAMA ATLAMAK

(Gençlik Oyunu)

KİŞİLER

Pierre
 İsabelle
 Sunucu
 Alphonso
 Gazeteciler
 Polis
 İzleyiciler

(Pierre ve İsabelle dışındakiler, sahnede görünmezler. Yalnızca sesleri duyulur. Görünebiliyorlarsa da, görünürler. Yönetmen bilir.)

(Sirk kulisi. Makyaj masası, elbise dolabı, birkaç eşya. Bir köşede, duvara asılı, eski bir mandolin. Mandolinin bir yanında, eski bir afiş. Çiğ sarı bir zemin üzerine, siyah, gölgeli harflerle şu yazı yazılmış: "Dalmatinska klapa SIBENIK uz mandolinski sastav". Kulisin giriş kapısı açıktır)

SUNUCU *(Sesi dışardan gelir. Mikrofona konuşmaktadır)*

...Değerli seyircilerimiz! Hepinizin, dünyanın en ünlü soytarısı "Muhteşem" Pierre'in olağanüstü numarasını görmek için buraya geldiğinizi biliyoruz. Müessesemiz, gösterdiğiniz ilgiye teşekkür eder, şükranlarını sunar. Ancak, ne yazık ki, sizlere üzücü bir haber vermek zorundayım. Dünyanın en ünlü soytarısı "Muhteşem" Pierre, bir kaza geçirmiş ve maalesef, ne yazık ki, bacağını kırmıştır. İşte bu trajik facia yüzünden, maalesef, dünyanın en büyük soytarısı, "Muhteşem" Pierre, beklenen numarasını yapamayacaktır...

(İzleyicilerden, hayal kırıklığı uğultusu)

SUNUCU ... Bu beklenmedik durum için, hepinizden özür diliyoruz sayın seyircilerimiz... Fakat, gösteriler devam ediyor. Şimdi de, huzurlarınızda, dünyanın en güçlü adamı! Libya'nın tropik ormanlarından gelen, "Zincirkıran" lakaplı, Abdullah Muhtar Bin Abdülselam! Haydi, güçlü bir alkış!.. Maestro! Müzik!.. *(İzleyicilerin coşkusal alkışları. Orkestranın çaldığı egzotik bir müzik. Pierre, İçeri girer. Kapıyı kapatır. Kilitlet. Bir ayağı dizine kadar alçılı olmasına karşın, topallamakta; normal bir şekilde hareket etmektedir. Başında kırmızı bir peruk. Çenesinde kırmızı keçi sakal. Deniz gözlüğü ve şnorkel takmış. Şnorkelin ucu ağzında. Burunda, kırmızı takma burun. Üzerinde parlak kumaştan yapılmış askılı mayo. Sirtında gene parlak kumaştan, pelerin. Bir ayağında, palet. Öbür ayağı alçılı. Elinde, konserve kutusu, koltuk değneği ve paletin diğer teki. Işığ*

yakar. Koltuk değneğini ve konserve kutusunu ve elindeki paleti yere atar. Pelerinini çıkarıp, askıya asar. Ayağındaki paleti çıkarır. Palete bakar. Şnorkel hâlâ ağzındadır. Küfür eder. Sözleri anlaşılmaz, ağzından boğuk bir ses çıkar. Paleti fırlatır, atar. Ayağındaki alçıyı çıkarmaya çalışır. Zorlanır. Alçıyı çıkarır, bakar. Aynı şekilde, küfür eder. Fırlatıp atar. Takma burnunu çıkarır, makyaj masasına bırakır. Orkestranın çaldığı müzik, derinden derine gelmekte, belli belirsiz duyulmaktadır şimdi. Dışardan bir takım sesler, gürültüler, konuşmalar duyulur. Pierre, telaşlanır. Kapının arkasına bir iskemle ve eline geçirdiği başka eşyaları yığar. Çevresine bakınır, bir şeyler yapmak ister. Eline geçirdiği birkaç eşyayı daha kapının arkasına yığar. Sesler iyice anlaşılır olmuştur)

1. SES (Dışardan) Lütfen Bay Pierre, bir fotoğraf!..
- ALPHONSO (Dışardan) Baylar, rica ederim, durumu zorlaştırmayın .
2. SES (Dışardan) En sevdiğiniz renk hangisi Bay Pierre?
3. SES (Dışardan) En sevdiğiniz yemek?
- ALPHONSO (Dışardan) Baylar, itmeyin, lütfen!..
4. SES (Dışardan) Dünyanın en ünlü soytarısı olmak nasıl bir duygu Bay Pierre ?
1. SES (Dışardan) Lütfen, yalnızca bir fotoğraf!
- ALPHONSO (Dışardan) Hey!.. Polis çağırdığımı bilmeyi isterim. Lütfen, anlayış gösterin. Bay Pierre burada değil diyorum size. Kendisi, otele gitti. Dinlenmesi gerek, bacağının kırık olduğunu biliyorsunuz... (Kapı zorlanmaya başlar. Pierre, iyice tedirginleşir)
1. SES (Dışardan) Görmek istiyoruz!
4. SES (Dışardan) Bırakın!.. Çekil!..
- ALPHONSO (Dışardan) Durun, yapmayın!..
(Düdük sesleri duyulur)
4. SES (Dışardan) Polis!
3. SES (Dışardan) Polisler geliyor!
- ALPHONSO (Dışardan) Lütfen, lütfen memur bey, şunları uzaklaştırın buradan...
(Keskin bir düdük sesi)

- POLİS (Dışardan, otoriter) Boşaltın burayı! Derhal!..
(Uzaklaşan ayak sesleri ve hoşnutsuz konuşmalar... Sessizlik... Pierre, derin bir nefes alır)
- ALPHONSO (Dışardan, saygılı) Bay Pierre...
- PIERRE
- ALPHONSO (Dışardan, daha saygılı) Bay Pierre?..
- PIERRE (Bıkkın) Evet Alphonso?
- ALPHONSO (Dışardan) Gittiler Bay Pierre.
- PIERRE İyi .
- ALPHONSO (Dışardan) İsteddiğiniz bir şey var mı?
- PIERRE
- ALPHONSO (Dışardan) Şey, duyamadım da... İsteddiğiniz bir şey var mı diyordum...
- PIERRE
- ALPHONSO (Dışardan, kapıyı tıklar) Hu hu!.. Bay Pierre?.. İyi misiniz?..
(Pierre, eline geçirdiği, rengârenk bir gösteri şemsiyesini, kapıya fırlatır)
- ALPHONSO (Dışardan, ürkek) Tabii, tabii... Anlıyorum Bay Pierre, anlıyorum. Yok oluyorum. Hemen, şimdi...
(Sessizlik)
- PIERRE (Yavaş hareketlerle, sıkıntı içinde, makyaj masasına oturur. Ağızını açar. Şnorkelin ucu, ağzından sarkar) Her şey aptalca... Çok aptalca... Ama çok çok aptalca... (Deniz gözlüğünü, şnorkeli ve perukasını çıkarır, kel manken kafasına geçirir) Lanet olsun!.. Off, tanım!.. Niye ben?.. (Manken kafasını kaldırır, altından bir konyak şişesi çıkarır. İçer. Yüzündeki makyajı temizlemeye, sakalının kırmızısını silmeye başlar. Bir süre sonra, duraksar. Aynadaki yansımasına) Mutlu musun?.. (Yanıt bekler) Evet mi?.. (Tiksintiyle) Aşağılık herif! Mad-rabaz! Üçkâğıtçı, yalancı!.. (Kırmızı takma burnunu ani bir hareketle, takar. Sesini değiştirir. Alaycı) Dünyanın en büyük soytarısı!.. Soytarılar kralı!.. (Güler. Burnunu, gene ani bir hareketle, çıkarır) Pandispanya çöreği seni!.. Seni uçan balon, seni sokak köpeği!..

(Dışardan, izleyicilerin alkış sesleri)

PIERRE (Alkış seslerine aldırılmaz. Burunu takar) Haydi, güldür beni. Haydi... Ne duruyorsun, haydi!.. Haydi... (Burunu çıkarır. Yavaşça, zoraki, dilini çıkarır. Burunu takar) Ne kadar eğlenceli... (Burunu çıkarır. Gözünü şaşılıştırıp, dudaklarını büzer. Burunu takar) Çok komik. Çok... (Güler) Şimdi de ağla bakalım. Ağla bakalım, soytarı! Ağla!.. (İşkence edercesine) Ağla!.. (Burunu çıkarır. Yapmacık, ağlamaya başlar. Ağlaması gerçeğe dönüşür. Boşanırçasına ağlar... Burunu takar) Şimdi de, en son numaranı yap. En son ve en büyük numaranı. (Emredercesine) En büyük ve en son numaranı! Başla, soytarı!.. (Burunu çıkarır. Öylece durur. Uzunca bin süre, nefes alıp, verir. Sonra, hüzünlü, sessizce, aynaya bakar. Burunu takar. Alaycı bir acımayla) Zavallı soytarı!.. Dünyanın en büyük soytarısı!.. (Haince) Sen bir sahtekârsın, sahtekâr! Yalancı! Düzenbaz! (Kapı çalınır)

PIERRE (Bağırır) Canın cehennem! Kimseyi görmek istemiyorum! (Sessizlik... Takma burunu masaya bırakır. İçer)

(Kapı, yavaş, ürkek, bir daha çalınır)

PIERRE (Bağırır) Sağır mısın, ha? Sağır mısın?

İSABELLE (Dışardan, son derece ürkek) Değilim...

PIERRE (Şaşırılmış) Kozet?.. Sen misin?..

İSABELLE

PIERRE (Camı sıkın) Raşel?.. Rosa?.. Edith?.. Fatima?.. Deborah?..

İSABELLE

PIERRE Her kimsen, canın cehennem! Kimseyi görmek istemiyorum. (İçer)

(Sessizlik... Pierre, sinirli, makyajını siler)

İSABELLE (Dışardan) Adım Isabelle...

PIERRE Fark etmez. Kimseyi görmek istemiyorum.

İSABELLE (Dışardan) Peki... Nasıl isterseniz...

PIERRE

İSABELLE (Dışardan) Duydunuz değil mi?

PIERRE Neyi?

İSABELLE "Nasil isterseniz" dedim.

PIERRE (Aksi, sinirli) Eee?

İSABELLE Eee?.. Yani, işte öyle... Nasıl isterseniz... Yani... İstedığınız gibi olsun. Tamam...

(Pierre iç çeker. Sessizlik... Kapı tekrar çalınır)

PIERRE Gene ne var?

İSABELLE (Dışardan) Şey, benim. Isabelle.

PIERRE Evet, Isabelle. Demin söylemiştin. Ben de Pierre. Ve kimseyi görmek istemiyorum!..

İSABELLE (Dışardan) Gayet tabii, siz Pierre'siniz. Dünyanın en büyük soytarısı Pierre! Bunu bilmeyeni kurşuna dizerler. Ve hatta bana kalacak olsa, kurşuna dizdikten sonra bacaklarından ağaca asıp, ibret olsun diye cesedini kurda kuşa yediririm.

PIERRE Gururumu okşamaya doğuştan gönüllü de olsa, bir faşist görmeyi, hiç istemem!

İSABELLE (Dışardan, heyecanlı) Ben komünistim!

PIERRE ?.....

İSABELLE (Dışardan) Evet?.. Buna ne diyorsunuz?.. (Sessizlik)

PIERRE Ben pasifistim! Çek git! Beni rahat bırak.

İSABELLE (Dışardan) Bakın, beni görmek istemediğinizi biliyorum, ama...

PIERRE O halde, neden çekip gitmiyorsun?

İSABELLE (Dışardan) Gideceğim Bay Pierre. Dünyanın en büyük soytarısına ve en iyi insanına karşı saygısızlık etmek istemem. Ama, şey...

PIERRE Ama, ne?

İSABELLE (Dışardan) Şey... Sizin için... Bir şey getirmiştim de...

PIERRE Pekâlâ... Kapının önüne bırakabilirsin.

İSABELLE (Dışardan) Belki size layık değil... Çünkü siz çok ünlü bir kişisiniz. Kim bilir ne güzel armağanlar almışsınızdır. Ben, yani...

PIERRE Kapının önüne bırakabilirsin dedim...

İSABELLE (Dışardan) Ne olur, beni bağışlayın, ama...

Size kendi ellerimle verebilsem... Dünyanın en mutlu insanı olurdu...

PIERRE (*Kendi kendine*) Yüz verirken, işte böyle olur. (*İsabelle'e*) İsim var, kapının önüne bırak.

İSABELLE (*Dışardan*) Kapıyı biraz aralamanız yeter. Hemen verip, giderim. Kapının aralığından geçer, merak etmeyin. Elimdeki, öyle büyük bir paket filan değil, öyle zannetmeyin. Küçük bile değil. Aslında, elimde paket filan yok. Yalnızca... Bir demet çiçek... Bir demet çiçek...

PIERRE Aman tanrım!..

(*Dışardan, izleyicilerin alkışları ve gülmeleri*)

PIERRE (*Alkışlara ve gülmelere kulak verir*) Alkışlayın bakalım, gülün!.. Zibidiler! Leş kargaları!..

İSABELLE (*Dışardan*) Ben topladım, kendi ellerimle.

PIERRE Canımı sıkıyorsun ama! Bak, eğer hemen; şimdi gitmezsen, seni polise veririm. (*Sessizlik*)

PIERRE Duydun, değil mi?

İSABELLE

PIERRE Duyduğunu biliyorum.

İSABELLE

PIERRE Evet, ne diyorsun?

İSABELLE

PIERRE (*Kuşkulu*) Gitti galiba... (*Emin*) Gitti... (*Aynadaki yansımaya*) O kadar kabasın ki Pierre... Senden nefret ediyorum. Neden kimseyi sevmiyorsun? Neden herkese bağıyorsun?.. (*İçer*) Eğer mutsuzsan... Bu sirk sana mutsuzluk veriyorsa... Bırak git Pierre, bırak git... (*Duraksar. Hüzünlü*) Ama nereye?.. Ne yapmaya?.. (*Kapı çalınır*)

PIERRE Kim o?

İSABELLE (*Dışardan*) Polisi aradınız mı Bay Pierre? Henüz gelmediler de... Ama aldırmayın, onlar hep gecikirler...

PIERRE Sen hâlâ orada mısın?

İSABELLE Tam zamanında gelenler, Rin-Tin-Tin'in ön-

derliğinde at koşturan mavi ceketlilerdir.

PIERRE Rin-Tin-Tin mi?

İSABELLE Rin-Tin-Tin. Red Kit'in şapşal köpeği. (*Hücum borusu sesini taklit eder*) Tatta-ratta-ratta-rat / tarat-tarat-taraaaaaaaat!..

PIERRE Kes şunu, kes!.. İstedğin kadar bekle. Hatta, istersen kapının önünde uyu. Vız gelir. Seninle konuşmayacağım.

İSABELLE (*Dışardan*) Zaten, benimle konuşmanızı istemiyorum. Kapıyı aralayın, çiçeklerimi vereyim, sonra kapatın. Bunları konuşmadan da yapabilirsiniz.

PIERRE Hayır.

İSABELLE Neye hayır?.. Yapamaz mısınız?

PIERRE Yapabilirim elbette. Konuşmadan, kapıyı açabilirim. Çiçekleri alabilir, sonra da kapatabilirim. Ama yapmayacağım. İşte buna hayır. Kapıyı açmayacağım!..

İSABELLE (*Dışardan*) O halde, burada; işte buracıktaki beklerim. Uykum gelirse de, burada uyurum. Kapının önünde. Şapşal köpek Rin-Tin-Tin gibi. Hem, sert bir yerde yatmanın, sağlık için daha uygun olduğunu söylerler...

PIERRE Ne halt edersen et, tamam mı sırnaşık kuçu kuçu! Ama sana kemik atacağımı sanma... Hem... zaten... (*Anlamsızlık duygusu içinde, sesi alçılır. Sözü sonu gelmez*) Yani...

(*Şaşırmış, ne yapacağını bilemeden, durur. Yürür, kapıyı açmakla açmamak arasında kararsızdır. Vazgeçer. Duraksar. Tekrar kapıya yönelir. Yavaşça, gürültü etmemeye çalışarak, kapıya yığılmış eşyaları, oradan kaldırır. Kapıdaki anahtar çıkarır. Anahtar deliğinden dışarı bakar*)

İSABELLE (*Dışardan*) Neden anahtar deliğinden bakıyorsunuz Bay Pierre?

PIERRE (*Yakalanmış, mahcup, anahtar yerine koyar*) Ne anahtar?.. Ne deliği?.. Hı? Şey... (*Şaşkın*) Sen nereden biliyorsun?

İSABELLE (*Dışardan*) Ben de aynı şeyi yapıyorum Bay

Pierre.

PIERRE Çok ayıp!

İSABELLE *(Dışardan)* Evet, çok ayıp. Haklısınız...

PIERRE *(Duraksar)* Belki de .. Evet, o kadar da ayıp değildir. Yani, belki...

İSABELLE *(Dışardan)* ... Belki...

PIERRE *(Mahcup)* Eee... Bak... Bak şimdi... Kararımı değiştirdim. Getirdiğin çiçekleri alacağım. Şıarmak yok ama!.. Birazdan kapıyı aralarım, sen de onları bana uzatırsın. İçeri girmek yok! Ben de dışarı çıkmam. Tamam mı? Anlaştık mı?...

İSABELLE *(Dışardan, sevinçle)* Anlaştık!.. Anlaştık Bay Pierre!..

PIERRE Yalnız... *(Alçının yokluğunu fark eder)* Bir dakika... Dur, bekle... *(Alçıyı ayağına geçirir)* Bir dakika... *(Koltuk değneğini alır)* Dur biraz... *(Konyak şişesini manken kafasının içine yerleştirir)* Tamam... *(Topallamaya başlar)* Evet, açıyorum. Dikkat!.. *(Ve açtı!.. (Kapıyı hafifçe aralar)* Çiçekleri uzat. *(Bekler. Bir hareket yoktur)* Evet, çiçekleri verebilirsin... Haydi!..

(Bekler. Gene hareket yoktur. Merakla, dışarı bakar. Bekler. Kapıyı açıp, dışarı çıkar. Isabelle, açık duran kapıdan içeri, hızla girer. Elinde bir tek papatyaya vardır)

PIERRE *(Öfkeli, girer)* Lanet olsun!.. Bir milyon kere lanet olsun!.. Bir milyar kere lanet!..

İSABELLE Lütfen, lütfen Bay Pierre, lütfen. Kızmayın. Bana kızmayın lütfen. Lütfen, bana lanet okumayın. Lütfen, ne olur, lütfen...

PIERRE Kes şu "lütfen" demeyi!

İSABELLE Peki Bay Pierre. Lütfen... Lütfen kızmayın bana. Lütfen, lütfen...

PIERRE Sus, sus, sus! Lütfen sus!

İSABELLE Lütfen Bay Pierre...

PIERRE Sus, lütfen.

İSABELLE Lütfen...

PIERRE Lütfen!

İSABELLE *(Papatyayı Pierre'e uzatır)* Lütfen.

PIERRE Lütfen... Çiçek...

İSABELLE Çiçek. Lütfen.

PIERRE Bu... Bu ne?

İSABELLE Papatya.

PIERRE Bir papatya.

İSABELLE Evet, bir papatya.

PIERRE Bir demet çiçek değil.

İSABELLE Değil.

PIERRE Bir tek papatya.

İSABELLE Papatya. Bir tek.

PIERRE Sen demiştin ki...

İSABELLE Ne önemi var? Yüz çiçek de, bir tek çiçek de, aynı şeyi ifade eder.

(Sessizlik. Pierre, afallamıştır. Papatyayı alır, boş bir konyak şişesinin içine koyar)

İSABELLE Bilseniz, ne kadar mutluyum... Aynı zamanda da çok üzgünüm.

PIERRE O nasıl oluyor öyle?

(Isabelle'e, üzerini değiştireceğini, arkasını dönmesini işaret eder)

İSABELLE *(Arkasını döner)* Sizi görmek, sizinle konuşmak, beni mutlu ediyor. Ama...

(Pierre, mayosunu çıkarır, pantolonunu ve gömleğini giymeye başlar)

İSABELLE ...Ayağımızın kırılmış olması da... *(Hüzünlenir)*

Beni... *(Sesi titrer)* Beni kahrediyor Bay Pierre! Kahroluyorum!.. *(Ağlamaya başlar)*

PIERRE *(Duraksar)* Şey... Öyle mi?.. Ya?.. Demek... Üzülmeyin canım, ben de üzülüyorum zaten?

İSABELLE Hiç öyle şey olur mu? Üzülmez olur musunuz? Beni avutmak için böyle söylüyorsunuz.

PIERRE Evet, yani, elbette ben de üzülüyorum, ama... Az üzülüyorum...

İSABELLE *(Birden, Pierre'e döner)* Gerçekten mi?

PIERRE *(Tam giyinmeden yakalanmıştır. Önünü kapatmaya çalışırken)* Eh... Gerçekten.

İSABELLE İyi. O zaman, ben de şimdi daha az üzülü-

yorum. (*Duraksar. Durumu fark eder. Arkasını döner*)
Gene de üzülüyorum ama...

PIERRE (*Pierre, içinde papatya bulunan şişeyi alır. Seslenir*)
Alphonso!..

İSABELLE Nasıl oldu peki? Yani, ayağınızı soruyorum.

PIERRE Ayağım mı? Eee...

ALPHONSO (*Dışardan*) Beni mi çağırdınız Bay Pierre?

PIERRE Ah, evet. (*Kapıya gider. Şişeyi dışarı uzatıp, verir*)
Şuna su doldurup, getir lütfen.

ALPHONSO (*Dışardan*) Peki Bay Pierre...

İSABELLE Ayağınızı konuşuyorduk. Nasıl kırıldığını
anlatacaktınız...

PIERRE (*Kapıyı kapatır*) Hımmmmmm, eee... Şeyde oldu,
şeyde... (*Düşünür*) Hah!.. Tabii ya!... Kutup ayılarının
paten çalıştıkları bir saatte, dalgınlıkla piste çıkmışım.
Farkında olmadan, ortalığa dikkatsizce bırakılmış bir
patene basıp, tepetaklak oldum. Güm diye, yere böyle
boyu boyunca... Anlarsın işte, ayağım böylece şey
oldu..."Pat"!... Kırıldı.

İSABELLE "Pat" diye mi kırıldı?

PIERRE (*Bir an*) Öyle mi dedim?

İSABELLE Evet?

PIERRE "Pat" mı?

İSABELLE Evet. "Pat".

PIERRE Şey, yanılmış olabilirim... "Küt" müydü acaba?..

İSABELLE Yere düştüğünüzde; "küt" olmuş olabilir.
"Çat", daha akla yakın bence.

PIERRE Hı?

İSABELLE Ayağınız "çat" diye kırılmış olabilir diyordum.

PIERRE Doğru ya, tabii. Öyle, "çat" diye kırıldı işte.

İSABELLE Ne feci!

PIERRE Bu kadar da değil. Düşüğümü görmeyen ve
baçağımı kırığımı bilmeyen Cecil de, bana takıldı ve
baçağımın üzerine devrildi.

İSABELLE Korkunç!

PIERRE Hem de nasıl! Cecil tam ikiyüzotuz kilodur.

İSABELLE (*Hayretle*) ...Ve, kutup ayılarını çalıştırıyor,
öyle mi?

PIERRE Yok canım! Cecil, bizzat kendisi çalışıyor. Kutup
ayısıdır o.

İSABELLE (*Güler*) Ben O'nu, kutup ayılarını çalıştıran
bir kadın patenci sanmıştım.

PIERRE Bir yere kadar doğru. Cecil dişidir ve paten ya-
par. Ama, kutup ayılarının çalıştırıcısı İgor'dur.

İSABELLE İri yarı, pos bıyıklı bir Rus olmalı.

PIERRE İgor mu? Elli santim boyunda, köse bir cücedir.
Üstelik, Amerikalıdır.

İSABELLE Ay ne ilginç!

PIERRE Öyle olmasaydı, sirkte ne işi vardı?

İSABELLE O da doğru.

(*Kapı çalınır*)

PIERRE Evet?

ALPHONSO Benim efendim.

PIERRE (*Kapıyı açar*) Teşekkür ederim. (*Şişeyi alır, ka-
pıyı kapatır*) Nereye koyalım?.. (*Bakınır*) Şurası iyi...
(*Makyaj masasına koyar*) Güzel...

İSABELLE (*Mandolini göstererek*) Bunu siz mi çalıştır-
sunuz? (*Mandolinin tellerini rastgele tıngırdatır*)

PIERRE (*Uyarıcı*) Hayır... Onu saklıyorum. O bir...
(*Bağırır*) Bir anı.

İSABELLE (*Şaşırılmış*) Kimden?

PIERRE Annem... Ve babamdan.

(*İsabelle duraksar*)

PIERRE Bu mandolin... Annemindi. Annemle babam,
öldüler. Ben yedi yaşındayken. Romanya'da. Bükreş
yakınlarında, bir tren kazasında...

İSABELLE Çok özür dilerim...

PIERRE A, hayır, lütfen!.. O zamanlar... Bu sirkte çalış-
yorlardı onlar. Bir müzik toplulukları vardı. (*Mando-
linin yanındaki afişi gösterir*) Bak, bu onların afişi...
Topluluğu babam kurmuş. Halk şarkıları, Balkan

havaları söylerlerdi. Oralardan gelmişiz biz. Ama ben hiç görmedim. Gördüysem de, çok küçükken, hatırlamıyorum. Ben yalnız sirkı gördüm. Sirkı bilirim... Kazadan sonra... Sirkte büyüdüm. Herkesin çocuğu... Ve hiç kimsenin hiçbir şeyi olarak. Adım da "Pierre" değıldi aslında, başka bir şeydi. Ama, burada herkes bana "Pierre" dedi. Söylemesi daha kolaymış. Ben de alıştım. Annem, topluluğun tek kadın müzisyenydi. Mandolin çalardı. (*Özlemle*) Serin sular gibi... Şarkılarında aşktan, dağlardan, çam ağaçlarından, mavi nehirlerden söz ederlerdi. Ben... (*Gülümser*) Ben... Gözlerimi yumduğum zaman, içimde mandolinler çalar... İnanır mısın?

İSABELLE Gerçekten mi?

PIERRE Gerçekten... Geceleri, uykuya dalmadan önce, gözlerimi yumarım. Şöyle... (*Gözlerini kapar*) Mandolinler çalmaya başlar. Öylece uyurum. (*Gözlerini açar*) Ama, yalnızca, sakın... Ve huzurlu olduğum zamanlar... Evet. Huzurlu ve sakın olduğum zamanlar... Çok seyrek olarak yani... (*Buruk, gülümser*)

İSABELLE Ben uykuya yattığım zaman, kafamın içinde davullar çalar. Siz ne kadar şanslısınız, Pierre.

PIERRE (*Gülümser*) Evet, haklısın.

İSABELLE (*Birden*) Bana imzalı bir afişinizi verebilir misiniz?

PIERRE İmzalı bir afiş mi?

İSABELLE Evet, imzalı bir afiş. Aslında, bende o kadar çok fotoğrafınız, afişiniz var ki!.. Hakkınızda çıkan bütün haberleri, yazıları, kesip saklıyorum. Evvelki gece, üçüncü caddeye asılan bütün afişlerinizi tek tek topladım. Gece yarısından sabaha kadar. Tam yirmiyedi tane. Hepsini tırnaklarımla kazıdım. Dokuz parmağımın tırnakları kırıldı, oğeleri kazındı. Yalnız serçe parmağımın tırnağı ve oğesi sağlam. Çünkü, onda dolama çıktı. O yüzden afiş kazıma işinde onu kullanamadım. Bakın, işte. (*Parmağını Pierre'e gösterir*)

PIERRE (*İsabelle'in parmağına bakar*) Göremiyorum?..

İSABELLE (*Güler*) Şakaydı!.. Sempatik olmaya çalış-

tım.

PIERRE Eh... Evet... Oldunuz...

İSABELLE Size hayranım Pierre...

PIERRE (*Elinde olmaksızın, gururlanır*) Teşekkür ederim... Şey, Bayan... (*Duraksar*)

İSABELLE ...İsabelle.

PIERRE Teşekkür ederim, Bayan Isabelle.

İSABELLE Bana yalnızca "İsabelle" diyebilirsiniz.

PIERRE Peki, Isabelle.

İSABELLE ... Ya da Rin-Tin-Tin. Nasıl isterseniz artık.

PIERRE Isabelle... Çok güzel bir isim. Isabelle...

İSABELLE Ben de size "Pierre"... Yalnızca "Pierre" diyebilir miyim?..

PIERRE (*Duraksar*) Şey, eee... Elbette... (*Düşünür. Hoşnut*) Elbette!..

İSABELLE (*Kendi kendine*) Pierre... Pierre... Pierre... (*Gülümser*) Afiş verecek misin Pierre?

PIERRE Neden olmasın?

İSABELLE Ama, imzalı!

PIERRE İmzalı.

İSABELLE (*Pierre'in, duvarda asılı duran büyük bir afişini göstererek*) Şundan varsa...

PIERRE Galiba bir tane olacaktı...

(*Topallamayı unuttur. Koltuk değneğini işlevsel olmayan bir şekilde tutarak, elbise dolabına yürür. Koltuk değneğini bırakır. Dolabın kapısını açar. Afiş aramaya koyulur*)

İSABELLE ...Gerçekten de, ayağın iyileşmiş gibi görünüyor.

PIERRE (*Duraksar. Kendi kendine*) Lanet olsun!

(*Dışardan, izleyicilerin alkış sesleri*)

İSABELLE (*Duymanmış*) Efendim?..

PIERRE Bir şey yok, bir şey yok... Hah, buldum.

(*Döner. Topallayarak gelir. Elinde, rulo yapılmış bir afiş vardır*)

İSABELLE Ağrımaya başladı galiba...

PIERRE Ağrı?.. Nasıl yani?.. Ben... Yani, evet, evet...

Ayağımı diyorsun... Evet, biraz ağrıyor...

İSABELLE (*Hızlı hareketlerle, Pierre'in altına bir tabure çeker*) Otur Pierre, hemen otur. Yorulmamalısın.

PIERRE Afiş...

İSABELLE (*Afişi Pierre'in elinden alır, makyaj masasına bırakır*) Biraz dinlen, sonra imzalarsın.

PIERRE (*Oturur*) Sağ ol... Sağ ol İsa'be'le...

İSABELLE Keşke biraz konyak olsaydı. Bu gibi şeylere çok iyi gelir.

PIERRE Şey, biraz olacaktı.

İSABELLE Ah, çok hoş!

PIERRE Getireyim. (*Kalkmaya davranır*)

İSABELLE (*Pierre'in kalkmasına engel olur*) Sen kalkma. Ben getiririm. Nerede?

PIERRE Şeyde, makyaj masasında... Sana zahmet olacak ama...

İSABELLE Ne demek?.. Sana hizmet etmek bana mutluluk verir.

(*İsabelle, makyaj masasına yönelir. Arar. Bulamaz. Pierre'e bakar. Pierre, eliyle, kendi başına birkaç kere "Baş baş" yapar gibi vurur. İsa'be'le, anlamamış, sorgulu, aynı hareketi tekrarlar. Pierre, aynı hareketi yine yapar. Sonra, manken kafasını işaret eder. İsa'be'le, "bu mu?.." dercesine, manken kafasına birkaç kere vurur. Pierre, başıyla olumlar. İsa'be'le, manken kafasını kaldırır. Altından konyak şişesi çıkar. Sevinir*)

İSABELLE Ah! Burada işte!

(*Kafayı ters çevirip, içine bakar. Elini içine sokar. Sonra, ters çevirip, sallar*)

İSABELLE Bardak?..

PIERRE Şey... Yok. Kusura bakma, yani, tek başıma... Bardak kullanmıyorum...

İSABELLE Bunda kusura bakacak bir şey yok ki? Hem, genellikle ben de bardak kullanmam.

PIERRE (*Şaşkın*) Sen... İçer misin?

İSABELLE (*Yakalanmış*) Ben... Yani, şöyle böyle... Biraz... Çok değil... Ara sıra, biraz... Çok az, bir yudum...

PIERRE (*İsabelle'e uzun bir bakıştan sonra*) Ya!..

İSABELLE Ya. Çok mu şaşırıdın?

PIERRE— Ne yalan söyleyeyim, bana, sanki içki içmemeni gerektirecek bir yaştaymışsın gibi gelmişti...

İSABELLE Yo, yo... Ben yirmibeş... Hatta, yirmialtı yaşındayım.

PIERRE Onsekizden fazla görünmüyorsun.

İSABELLE Yirmüç.

PIERRE (*Dudak bükerek*) Yine de... Onsekiz.

İSABELLE Yirmi. İnan ki yirmi yaşındayım.

PIERRE I'ih.

İSABELLE Hiç değilse ondokuz. Ondokuzda anlaşalım.

PIERRE Sen bilirsin.

İSABELLE Pekâlâ. Onsekiz yaşındayım. Ama artık bir yaş bile inmem. Bu son.

PIERRE (*Güler*) Kabul.

İSABELLE Şimdi içebiliriz. (*Duraksar*) Yani, içebilirsin, Pierre. (*Şişeyi Pierre'e verir*) (*Pierre, şişeyi alır, bir yudum içer*)

İSABELLE Ben de bir yudum alabilir miyim? Heyecanımı yatıştırır belki...

PIERRE (*Şişeyi İsa'be'le'e uzatır. Yapmacık*) Kim bilir, belki...

İSABELLE (*Şişeyi alır, birkaç büyük yudum içer*) Oh!.. Dünya varmış.

PIERRE Hızlısın...

İSABELLE Kızlarla ara sıra bir tek atarız. (*Pişman, aniden susar*) (*Sessizlik*)

PIERRE (*"Bu işler için biraz küçük değil misin" havasında*) Demek, bir tek atarsınız...

İSABELLE Yani, ara sıra içeriz. Azıcık ama. Özel günlerde. Yaşgünlerinde, partilerde... Likör filan...

PIERRE Likör, ha?

İSABELLE Bazan, şarap... Yani, konyak... Viski...

PIERRE Ailenin bunlardan haberi var mı? İzin veriyorlar mı?

İSABELLE Tabii, tabii... İleri görüşlü, açık fikirli insanlardır. Sanat ve spordan hoşlanırlar. Bir kamu kuruluşunda çalışmaktadırlar. Sevdikleri renkler... Bütün renkleri severler. Halen evlidirler ve bir çocukları bulunmaktadır. Yani ben. Isabelle. (*Sessizlik. Yavaşça, itiraf edercesine*) Bir de, onlar uzun zamandır bu kente degiller. Benimle birlikte yaşamıyorlar.

PIERRE (*Gülümser*) A'ha!.. (*Sessizlik*) Sen ne yapıyorsun peki bu kentte, tek başına?

İSABELLE Okuyorum. Bir kollejde. Yatılı öğrenciyim. Namuslu, disiplinli bir okul. Yalnızca kızlar için. Müdiremiz, çok katı kuralları olan bir kadındır. Biraz eski kafalı yani, anlarsın işte. Okula erkek sinek bile giremez...

PIERRE Bak sen!.. (*Birden fark etmiş*) Sen niye ayakta duruyorsun? Otursana.

İSABELLE Ben de, "sonradan çıkmalarım neden yoruldu" diyordum kendi kendime...

PIERRE (*İrkilir. Uyarıcı*) Isabelle!.. (*Alt dudağını ısırıp; kaşlarını kaldırıp; başını da yana devirerek; Isabelle'i "ayıplar"*)

İSABELLE (*Duraksar. Zoraki gülümser. Toparlamaya çalışarak*) ...Ayakta durmaktan olacak... (*Makyaj masasının önündeki pufu çeker. Pierre'in karşısına oturur*)

PIERRE Annen böyle konuştuğunu duysaydı, eminim senden utanç duyardı.

İSABELLE Oh, tanrım! Neyse ki şu anda hapiste. (*Buz gibi bir sessizlik*)

PIERRE Annen... Hapiste mi? (*Sessizlik*)

İSABELLE (*Birden, inandırıcı olmaktan çok uzak bir tavırla*) Şakaydı!.. (*Sessizlik*)

İSABELLE (Aynı tavırla, Güler) Şakaydı. (*Sessizlik*)

PIERRE (*Yavaş yavaş gülümser*) Gerçekten... (*Güler*)

Gerçekten de... İnaniyordum yahu!.. (*"Şakayı" sürdürür*) Baban da eli bıçaklı bir sokak serserisidir herhalde, ha? (*Güler*)

İSABELLE (*Gülerek, aynı "şaka"yla*) Öyle "idi". Kendinden daha serseri ve eli tabancalı biriyle karşılaşana kadar... (*Sessizlik. Güler*) Şakaydı! (*Karşılıklı gülerler. Isabelle alnını siler. Sessizlik*)

İSABELLE (*Hayıflanarak*) Ah Pierre, ah!..

PIERRE Ne oldu?

İSABELLE Ne düşünüyorum, biliyor musun?..

PIERRE Hayır.

İSABELLE Şunu düşünüyorum Büyük bir haksızlık bu.

PIERRE Neymiş o?

İSABELLE Yani... Yani, senin gibi insanların ayağı kırılmamalı. Hasta olmamalı. Burnu akmamalı. Baş ağrı-mamalı. Gözü çapaklanmamalı... Yani... (*Duraksar. Çekingen*) Pierre...

PIERRE Evet?

İSABELLE Sen... Yo, yo... Bunu sormamalıyım.

PIERRE Sorabilirsin.

İSABELLE Yo, olmaz. Bunu yapamam.

PIERRE Yapabilirsin. Ne istersen sorabilirsin.

İSABELLE Yani, sen...

PIERRE Evet?

İSABELLE Yani, sen de diğerleri gibi...

PIERRE Kimler gibi?

İSABELLE Yani, diğer insanlar gibi... Normal insanlar gibi...

PIERRE Normal insanlar gibi mi?

İSABELLE Evet, normal insanlar gibi. Demek istiyorum ki... Sen de... Tuvalete gider misin?

PIERRE (*Şaşırmış*) Şey... Yani... Zaman zaman.

İSABELLE (*Hayretler içinde*) Olamaz!.. Sen de mi Pierre?..

PIERRE Ne oldu Isabelle?

İSABELLE Ben hep düşünürdüm ki... Caddelerdeki

afişlerine bakarken, gazetelerde fotoğraflarını gördüğümde... Seni hep, parlak ışıkların altında, kendinden emin, trampetlerin sinir bozucu sesleri arasında, müthiş numarayı yaparken tasarladım... Demek... Sen de tuvalete gidiyorsun...

PIERRE Evet, gidiyorum... Elimde değil, özür dilerim.

İSABELLE (*İnanamaz*) Ama nasıl olur?.. Nasıl?..

PIERRE Şey, eee... Şöyle... Eee, şöyle anlatayım... Bir dergide okumuştum... Yediğimiz besin maddeleri, ağızda çiğnendikten sonra, doooooğru mideye iniyor-muş...

İSABELLE Mideye...

PIERRE Mideye... Ağızdan çiğnendikten sonra.

İSABELLE Çiğnendikten sonra...

PIERRE Evet. Midede, öğütülmüş. Sonra da, bağırsaklara geliyor.

İSABELLE Bağırsaklar...

PIERRE Bağırsaklar. Orada da bazı işlemler gördükten sonra, besin maddeleri; asitlere, gliserine, amino asitlere ve glikoza dönüşüyorlar...

İSABELLE Amino asitler...

PIERRE Evet Isabelle. Amino asitler ve diğerleri. Ve tabii, işe yaramayan artık maddeler ise, şey oluyor, eee... Dışarı atılıyor.

İSABELLE Dışarı atılıyor...

PIERRE Sen çok akıllı bir kızsın Isabelle! Evet, dışarı atılıyor. O zaman biz, yani ben de -aynı şey benim de başıma gelir- tuvalete gideriz. Atmak için...

İSABELLE Atmaya...

PIERRE Yani, dışarı şey etmeye... Yani... Anlıyorsun, değil mi?..

İSABELLE Anlıyorum... Değil mi?..

PIERRE Dediğim gibi, elimde değil, ne yapayım? Buna mecburum. Özür dilerim.

İSABELLE Ne olur, özür dilerim. Ne yapalım? Öyleyse, öyledir... (*Sessizlik*) Benim asıl üzüldüğüm... (*Duraksar*)

PIERRE Söyle, nedir?

İSABELLE Ben yıllardır, yıllardır bekliyordum. Rüyalarıma giriyordu...

PIERRE Neymiş o?

İSABELLE Seni görebilmek.

PIERRE Gördün işte?

İSABELLE Ama... Ama... Ama ben... (*Sesi titrer*) Ben... Seni, numarayı yaparken görmek istiyordum... Ah, bilsen Pierre, bir bilsen... Bilet alabilmek için, normalin üç katı fazla çalıştım...

PIERRE Peki ya okul?

İSABELLE (*Duraksar*) Ne okulu?.. Ha, okul. Benim okulum, okuduğum okul... Tabii, hem okudum hem çalıştım.

PIERRE Müdire?

İSABELLE O'na söylemedim... Şey, ne diyordum? Evet, biletler çok pahalıydı. İzdihamdan bilet alamam korkusuyla, gişenin önünde yattım. Tam iki gün!.. (*İç çeker*) Hep "o an"ı düşleyerek...

PIERRE Hangi "an"ı?

İSABELLE Bilmezmiş gibi soruyorsun. Tabii ki, elli metre yüksekten atlayıp, içi su dolu bir konserve kutusuna balıklama daldığın "an"ı!

(*Sessizlik*)

İSABELLE Ne oldu Pierre? Neden sustun? Yanlış bir şey mi söyledim?

PIERRE A, yo, yo... Hayır Isabelle, yanlış bir şey söylemedin.

İSABELLE (*Güler*) Söyleseydim hiç şaşırırmazdım. Pot kırmakta üstüme yoktur. (*Şişeyi dikip, içer*)

PIERRE (*İsabelle'in içişini izler*) Vay, vay, vay...

İSABELLE Çok heyecanlıyım da.

PIERRE Heyecanlanacak bir şey yok canım?

İSABELLE Aslında... Kederimden içiyorum Pierre. (*Gözleri dalar*) Neler yitirdiğimin farkındayım.

PIERRE Pek anlayamadım.

İSABELLE Muhteşem numarayı göremedim. Bunun için

tek şansım vardı. O da boşu boşuna harcandı gitti...
Ben, hakkında çıkan her yazıyı okurum Pierre...
PIERRE Söylemiştin.
İSABELLE Söylemişimdir. Ben çok gevezeyimdir.
PIERRE Zararı yok.
İSABELLE Bazan olur. Ama neyse şimdi, mesele o değil.
Mesele şu ki Pierre... Ben biliyorum.
PIERRE Neyi biliyorsun?
İSABELLE Bir kentte, yalnızca bir tek gösteri yapıyorsun.
Bir ikincisi, asla yok!.. Organizatörler sana milyonlar
teklif etmişler... (Duraksar) Milyarlar... (Pierre'e)
Yoksa katrilyonlar mıydı?
PIERRE Hayır, hayır. Milyarlar... Yalnızca... Milyarlar.
İSABELLE Evet, organizatörler sana milyarlar teklif et-
mişler ama... Yok!.. Kabul etmemişsin. "Aynı kentte iki
gösteri yapmam" demişsin... Prensip sahibi insanlara
saygı duyarım. Ama bu prensip, bana hiç yaramadı.
Numaranı görmeyi ne kadar çok istiyordum, anlata-
mam...
PIERRE Bunu neden bu kadar çok istediğini, gerçekten
de anlayamıyorum. Nesi var, bir soytarı numarası iş-
te.
İSABELLE Kendine haksızlık ediyorsun! Sıradan bir
soytarı numarası olmadığını herkes biliyor. Televiz-
yondaki haberlerde bile söylediler.
PIERRE Canım, bunun hiçbir anlamı yok ki?
İSABELLE Kim demiş?.. Öyle olsa, televizyon haberle-
rinde yer alabilir miydi? O reklamlar, afişler, duyuru-
lar, fotoğraflar... Bir keresinde, uçaktan fotoğraflarını
attılar. Herkes, "ben de alacağım" diye birbirini yedi,
kapatışlar. Ezilenler, yaralananlar oldu. Ya!
PIERRE (İsabelle'in elinden şişeyi alır, içer. Duraksar) Bu
ne ifade eder?
İSABELLE (İçkinin etkisiyle gevşemiştir) Çok şey!.. Çok
şey ifade eder!..
PIERRE Saçma!
İSABELLE (Ağlamaklı) Kendine karşı neden bu kadar

acımasız davranıyorsun, neden? Neden, neden?.. (Şişeyi
Pierre'in elinden sertçe çekip, alır. İçer) Haksızlık bu!

PIERRE Çok içiyorsun.
İSABELLE (Hırçın) İçerim! (İçer)
PIERRE (Şişeyi Isabelle'in elinden çeker, alır) İleri gidi-
yorsun!
İSABELLE Giderim! İleri de giderim, geri de giderim. Sağa
sola da giderim.
PIERRE Şuraya bak, şişeyi boşaltmışsın.
İSABELLE Malın da amma kıymetliyim! Hem... Bana
şarhoş.. Şar... Şarhos... (Dili dönmez)
PIERRE Sarhoş.
İSABELLE Şar... Hoş... Şarhoj... Şar-hoj...
PIERRE (Güler) Sarhoş.
İSABELLE Bana Şarhoj muamelesi yapma. Dilim dön-
medi, o kadar. Hem, ben yalnız mı içtim? Yalnız ben
mi içtim? Beraber içtik. Ama... Sen... (Duraksar. Ağla-
yarak) Anladım... Anladım şimdi... Sen beni başından
savmak istiyorsun. Bunun için bana kaba davranıyor-
sun. Kendine karşı bu kadar acımasız olmanın sebebi
de, bu! Yalancılıktan, beni kırmak istiyorsun. Beni, ken-
dinden soğutmak için! Filmlerdeki gibi. Öyle değil
mi?
PIERRE Sen ne aptal şeymişsin be!
İSABELLE Evet, ben ne aptalım.
PIERRE Salaksın!
İSABELLE Salağım.
PIERRE Düşüncesiz!
İSABELLE Evet, evet. Düşüncesizim.
PIERRE Sen bir solucansın.
İSABELLE Ne kadar doğru! Solucanım tabii.
PIERRE Beni çıldırtıyorsun!
İSABELLE Haklısın. Özür dilerim, seni çıldırtıyorum.
PIERRE Sen, gerçekten de aptalsın!
İSABELLE Elbette! Ben, gerçekten de, gerçek bir apta-
lım.
PIERRE (Kızgın, bağırarak) Neden her söylediğimi ka-

bulleniyorsun?
 İSABELLE Haklısın, her söylediğini hemen kabulleniyorum.
 PIERRE (*Bağırır*) Kuş beyinli!
 İSABELLE (*Salya sümük ağlayarak*) Doğru. Evet. Evet, evet... Tanrım!.. Kuş beyinliyim ben... Ve... Ve... Ve ne kadar şanssızım. Ne şanssız bir insanım ben, ne kadar...
 PIERRE (*Duraksar*) Şey... Ağlama...
 İSABELLE (*Ağlar*)
 PIERRE Özür dilerim.
 İSABELLE
 PIERRE (*Yumuşak*) Isabelle...
 İSABELLE (*Burnunu çeker*) İntihar edeceğim.
 PIERRE Haydi canım, özür diledim ya?
 İSABELLE Özür dilemene gerek yok. Sen bir şey yapmadın ki?
 PIERRE (*Hayretle*) Sana bağırdım?
 İSABELLE Hak ettim.
 PIERRE (*Çaresiz*) Pes!..
 İSABELLE Gidiyorum. Sizi rahatsız ettiğim için beni bağışlamanızı rica ederim Bay Pierre.
 PIERRE Gene resmi olduk, ha?
 İSABELLE Böylesi daha iyi. (*Gitmeye davranır*)
 PIERRE (*İsabelle'i durdurur. Omuzlarından tutup, yüzüne bakar*) Isabelle!.. Sen çok iyi, çok temiz bir kızsın. Benim gibi bir soytarı taslağının seni hayal kırıklığına uğratması ne acı!.. Bu bir suç... İyi, güzel ve temiz olan her şeye karşı işlenmiş bir suç!.. Kendimden nefret ediyorum...
 İSABELLE Öyle söy...
 PIERRE (*Susturur*) Şşşşşşşt!... (*Yavaşça*) Sır saklayabilir misin?
 İSABELLE (*Duraksar. Düşünür. İkiriklidir. Sonunda, kararlı*) Hayır. Daha önce de söylemiştim sana. Ben gevezenin biriyim. Ne yapayım, huyum böyle.
 PIERRE Yanlış cevap. Doğru cevap, "bana güvenebilirsiniz"

olacaktı. Haydi, söyle.
 İSABELLE Ama...
 PIERRE Söyle!
 İSABELLE (*Yutkunur*) Bana güvenebilirsiniz.
 PIERRE Evet... Sana güvenebileceğimi biliyordum Isabelle... İyi dinle. Sana bir sır vereceğim.
 İSABELLE Dinliyorum.
 PIERRE Ama seni uyarıyorum. Çok; çok şaşırabilirsin.
 İSABELLE (*Gözlerini kapar. Derin bir nefes alır*) Hazırım...
 PIERRE
 İSABELLE Hazırım?
 PIERRE
 İSABELLE Seni dinliyorum Pierre.
 (*Pierre, nasıl söyleyeceğini bilememenin sıkıntısı içindedir*)
 İSABELLE Bir şey mi oldu?
 PIERRE
 İSABELLE Pierre?
 PIERRE Yok, bir şey... Bir şey olmadı... Şey, Isabelle... Yani, gerçek şu... Ben dünyanın en büyük soytarısı filan değilim. Hatta soytarı bile değilim. Ben... Yetenezsiz, zavallı, hiçbir işe yaramayan, aşağılık bir asalaktan başka bir şey değilim.
 İSABELLE
 PIERRE Isabelle?
 İSABELLE Hı?
 PIERRE Beni... Yani söylediklerimi... Duydun, değil mi?
 İSABELLE Duydum.
 PIERRE (*Tedirgin*) Peki... Ne düşünüyorsun?..
 İSABELLE Ne hakkında?
 PIERRE Söylediklerim hakkında?
 İSABELLE Soytarı olmadığın filan...
 PIERRE Evet.
 İSABELLE Bunu düşünmek bile saçma.
 PIERRE Saçma değil. Doğruyu söylüyorum.
 İSABELLE Hayır. Doğruyu söylemiyorsun. Özür dilerim

ama, doğruyu söylemiyorsun sen.

PIERRE Isabelle! Aç gözlerini...

İSABELLE Çok mu gerekli?

PIERRE Aç gözlerini Isabelle, aç!

(Isabelle gözlerini yavaşça açar)

PIERRE Bak bana. (Ellerini iki yana açar) Bak. Bana bak, Isabelle...

İSABELLE Bakıyorum.

PIERRE Görüyorsun işte.

İSABELLE Neyi?

PIERRE Koltuk değneği olmadan ayakta durabiliyorum...

İSABELLE (Duraksar) Durabilirsin.

PIERRE Ayağım kırık olsa, durabilir miydim?

İSABELLE (Tedirgin) Şey... Evet, olabilir.

PIERRE Ne biçim şeysin sen?.. Peki, bak... (Yürüyerek) Yürüyorum...

İSABELLE Evet... (Düşünceli) Yürüyorsun... (Sessizlik. Yavaşça) Acı duymuyor musun?

PIERRE Duymuyorum tabii! Çünkü, ayağım kırık değil! Kırık olsa, yaralı bir ayı gibi böğürürdüm şimdi. Sesimi taaa... on kilometre öteden duyarlardı.

İSABELLE Acılarını içine atmayı biliyorsun.

PIERRE Nereden çıkarıyorsun bunları? Ben çitkırıldım bir herifim. En küçük bir acıda bağırır, çağırır, hatta... Ağlarım.

İSABELLE Olabilir, bu da insanca bir davranış.

PIERRE (Bıkkın) Anlamazlıktan gelme.

İSABELLE Neyi?

PIERRE Neyi olacak, ayağımın kırık olmadığını!

İSABELLE Ben... Gene de... Sanmıyorum...

PIERRE Sanmıyormuş!.. Pekâlâ...

(Şarkı söyleyerek, dans eder)

Aptal bir ördek vardı

karnı da çok açtı

suya bir daldı

dalış o dalış

bir daha da çıkmadı

vak vak vak!..

(Isabelle'e döner) Gördün mü!

İSABELLE (Alkışlar) Bravo!.. Harika!.. Nefis!.. Sen bir tanesin Pierre!.. Bravo!..

PIERRE Bu kadarı da fazla! (Bağırır) Sen çıldırmışsın!..

İSABELLE (Duraksar) Doğru değil... (Yavaşça, ağlamaklı) Doğru değil...

PIERRE (Alçılı ayağı üzerinde zıplayarak) Doğru, doğru, doğru!.. Doğru işte!..

İSABELLE Tanrım... Olamaz...

(Sessizlik. Pierre, bitkin, nefes nefese. Isabelle, için için ağlamakta)

PIERRE Benim öyle... Televizyonun söylediği... Gazetelerin yazdığı gibi, büyük bir numaram yok... Küçük bir numaram da yok. Benim hiç numaram yok Isabelle. Ben, insanları kandıran, onları... Onları dolandıran üçkâğıtçının tekiyim... Milyarlar vermişler de, gene de aynı kentte ikinci bir gösteri yapmamışmış!.. Prensiplermiş!.. Kimse bana bir tek metelik bile vermedi. İkinci bir gösteri yok; çünkü, voliyi vurup, kaçmak zorundayız! Yoksa, gerçek kabak gibi çıkar ortaya... Burası eskiden sirkti. Şimdi tam bir şarlatanlar topluluğu!.. İnsanlar... Yalancı ve sahtekâr...

İSABELLE (Zayıf bir ümitle) Ya sen?.. Ya sen Pierre?..

PIERRE Ben de bir insanım.

İSABELLE Bunu pek övünerek söylemedin?

PIERRE İnsan olmanın övünülecek bir yanı yok.

İSABELLE Ben... Ben öyle düşünmüyorum. Hayır, öyle düşünmüyorum ben!

PIERRE Ben daha iyisini yapıyorum. Hiç düşünmüyorum. Düşünemiyorum. (Duraksar. Yalvarırcasına) Ne olur inan bana Isabelle... Şişirilmiş bir balonum ben...

İSABELLE (Yavaşça) Olamaz...

PIERRE (*Üzgün, başını öne eğer*) Ben buyum...
(*Sessizlik*)

İSABELLE (*Birden, Pierre'in boynuna sarılır. Ağlayarak*)
Üzülme... Üzülme sen Pierre, üzülme. Ben seni gene severim. Çok severim. Seni çok seviyorum Pierre.

PIERRE Doğru söyle ama... Ben... Ben... (*Ağlar*)

İSABELLE Evet, evet. Bir milyon kere, on milyon kere, yüz milyon, bir milyar, yüz milyar kere söz veriyorum ki, seni seveceğim. Hep seveceğim. Sen hâlâ benim rüyalarımın soytarisısın.
(*Pierre sessizce ağlar*)

İSABELLE Ne kadar doluymuşsun ...
(*Dışardan, izleyicilerin alk sesleri, kahkahalar*)

İSABELLE (*İzleyici seslerinin geldiği yöne doğru, öfkeli ağlamaklı bağırır*) Zibidiler! Leş kargaları!
(*Sessizlik*)

PIERRE Yaşamım boyunca yaşamı anlamaya çalıştım
İsabelle.

İSABELLE Nasıl yaptın? Yani bunun için ne yaptın? Anlamak için yani...

PIERRE Bunun için çevreme baktım. Sorular sordum kendime.

İSABELLE Peki... sonuç?

PIERRE Sanırım... kazandım.

İSABELLE Ne kazandın Pierre?

PIERRE Soran bakışlarla çevresine bakan bir surat!
(*Sessizlik*)

PIERRE Mutsuzum İsabelle. Çok mutsuzum. Yaptıklarımından utaniyorum.

İSABELLE Bırak o zaman. Sirkten ayrıl. Başka bir iş bul.

PIERRE Bunu çok düşündüm, ama... Yapamadım. Hiçbir iş gelmez elimden. Doğduğumdan beri buradayım... Bir tek numaram olmadığı halde, dünyanın en muhteşem numarasını yapan soytarı olarak tanıttılar beni... Önceleri hoşuma gidiyordu... Çok para kazandım. Çevremdekilere de kazandırdım. Ama bir süre sonra... Boşluk... Paralar da uçtu gitti... Yaşantım yalan üzerine

kurulu. Ben bir hiçim... Sıfırım ben...

İSABELLE Olsun. Sıfır olmanın en iyi yanı, artık kaybedecek bir şeyinin olmayışındır. Her türlü riski göze alabilirsin. Her türlü curcunaya gözü kapalı girebilirsin. Sıfır olmak, özgür olmak demektir!.. Her şeye yeniden başlarsın. Hem... Hem artık yalnız değilsin. Yanında ben varım. İstersen, seninle dünyanın öbür ucuna kadar gelirim. Arkadaşın olurum, dostun olurum. Sen ne istersen o olurum.

PIERRE (*Umutla*) Gerçekten gelir misin?

İSABELLE Gerçekten gelirim! Her insanın en az bir numarası vardır, Pierre. Hiç değilse, bir numarası vardır. Senin de var Pierre!

PIERRE Yok ki?

İSABELLE Var!.. Ayakkabı numaran! Herkesin ayakkabı numarası vardır. Söyle, ayakkabı numaran kaç?

PIERRE 42...

İSABELLE Ayakta durabilmek için ideal bir numara. Ne hantal, ne de çelimsiz. Yere bastığında toprağa gömülür, izi çıkar. Canın gitmek isterse, tüy gibi hafiftir, çekip gidebilirsin...

PIERRE Sen... Kaç numara giyiyorsun?

İSABELLE 35... Ama sana ayak uydurabilirim.

PIERRE Ben?.. Sana?..

İSABELLE Korkma.

PIERRE 42 numara ayaklar üzerinde duran koca bir "sıfır"...

İSABELLE ...Ve yanında, zıpkın gibi bir 35!.. Korkma.
(*Sessizlik*)

PIERRE Tanrım!.. Sen... Benimle... İnanamıyorum!.. (*Bir ayı yavrusu gibi sevinir*) Geliyor... Gerçekten... Dünyanın öbür ucuna bile... Benim yanımda... Geliyor. Geliyor... Ve... Beni seviyor... (*Duraksar. İsabelle'e*) Sen beni seviyorsun... Sen... Benim yanımda... (*Dans eder*) Trallal la lala... (*İsabelle'i de dansa "sürükler". Beraberce, coşkuyla, neşeyle, gülecek, dansederler*) Trallal la la la... (*Dans etmekten yorgun, bitkin düşüp, yere yığılırlar.*)

Uzun uzun soluklanırlar) Ben... Ben, bir kuş görsem, uçmak isterim. (*Mahcup, gülümser*) Bir çiçek... görsem... Açılmak isterim. Biriyle konuşsam... Ona inanmak isterim. Bir çocuk görsem, "ailem olsa," derim... (*Duraksar*) Bir kadınla yalnız kalsam... Aşka inanmak isterim...

(*Sessizlik. Isabelle, yavaşça uzanıp, Pierre'i dudaklarından öper. Sessizlik. Bakışlar. Yavaşça uzanıp, öpüşürler. Uzun ve usul bir öpüşme. Sonra gene sessizlik*)

İSABELLE Bir kadın seni öperse; ne yapmak istersin?

PIERRE Öpmek...

(*Isabelle, Pierre'in dudaklarına öpücük kondurur*)

PIERRE ... Dokunmak...

(*Isabelle, Pierre'in elini eline alır, kendi göğsüne bastırır*)

PIERRE ... Sevmek...

(*Isabelle, istekle bakar*)

PIERRE Isabelle!..

İSABELLE Pierre!..

PIERRE Kalbin ne kadar hızlı çarpıyor?

İSABELLE Senin için...

PIERRE Benim için...

İSABELLE Seni sevdiğim için. Sana âşık olduğum için...

PIERRE Beni sevdiğin... Bana âşık olduğun için... (*Hayranlıkla, inanamayan, sevgi dolu bakışlarla*) Isabelle... (*Saçlarını, dokunmaktan korkarcasına, yavaşça okşar*) Isabelle'im...

İSABELLE Isabelle'in... (*Başını Pierre'in göğsüne yaslar*)
Öyle mutluyum ki...

PIERRE Ben de. Aşık olmadığım kadar. Hiç bilmediğim kadar... (*Kararlı*) Evet. Gideceğim. Buradan gideceğim. Sirkten ayrılacağım. Ne olursa olsun! Ayaklarımın üzerinde duracağım. Dimdik! Gideceğiz buradan Isabelle! Birlikte! Çok uzaklara! İkimiz! Bir daha hiç dönmeyeceğiz! Şeye gideceğiz, şeye... Paris'e! Paris'e gideceğiz! Sanat çevrelerinin kokusunu alacağız! Oradan, Nice'e. Akdeniz'in dalgalarına, parlak güneş ışığına

"merhaba" diyeceğiz." Oradan...

İSABELLE Malta'ya!..

PIERRE Malta'ya!.. Malta şövalyeleriyle kılıç yarıştırdır, ver elini Girit!

İSABELLE Oradan, İstanbul!

PIERRE Oradan, İstanbul!.. Akşamın kızılığ, minarelerin uçlarını sararken, biz Sultan'la bu manzarayı seyrederek, sarayın rengârenk güllerle dolu has bahçesinde nargile tokurdatacağız!

İSABELLE Sultan bana göz koyacak! Beni haremine almak isteyecek!

PIERRE ...İsteyecek ama; kahraman Pierre, Isabelle'ni bir gece vakti sarayın surlarından aşırıp, kaçıracak! Boğazın serin ve akıntılı sularını yüzerek geçip...

İSABELLE İran'a!..

PIERRE Sonra, Hindistan!

İSABELLE Japonya!

PIERRE Bir serüvenden, ötekine!

İSABELLE Durmadan!

PIERRE Hiç durmadan!

İSABELLE Sevişerek!..

PIERRE Hep sevişerek! Sonsuza kadar!

İSABELLE Sonsuza kadar...

PIERRE Sonsuza kadar .. (*Yüksek sesle*) Sonsuza kadar!..

(*Bağırarak*) Sonsuza kadar!.. (*Duraksar. Sessizlik. Şaşkın*) Ama... Okulun?.. Isabelle?.. Okulun ne olacak?.. (*Sessizlik*) Yo!.. Yo, yo!... Olmaz... Yo, olmaz. Gelemezsin. Gelemezsin... Gidemeyiz... Sen gelemezsin. Gelemezsin sen. Gidemeyiz...

İSABELLE Gelirim!

PIERRE Yo, olmaz. Gelemezsin.

İSABELLE Gelebilirim, ben...

PIERRE Hayır, hayır.

İSABELLE Ama...

PIERRE Bu... Olmaz. Yo, yo... Ne yani, okulu bırakacak mısın? Kesinlikle olmaz. Buna izin veremem. (*Gözlerini siler*) Zaten... Zaten önemli değil. Benim birçok arka-

daşım var. Dünyanın her köşesinde dostlarım var benim...

İSABELLE Ama, ben...

PIERRE İsrar etme, bu konu kapandı.

İSABELLE Benim okulum...

PIERRE Tamam dedim, sus.

İSABELLE (Sertçe) Dinle beni!

(Pierre, şaşırmuş, irkilir)

İSABELLE (Yumuşak bir sesle, yavaşça) Benim de bir sırrım var...

PIERRE (Uzun bir duraksamadan sonra, yavaşça) Yani... Senin de... (Söz bulamaz)

İSABELLE Benim de herkesten gizlediğim bazı şeyler var.

PIERRE Senin... Senin gibi saf... Küçük bir kolejli kızın gizleyeceği şey ne olabilir? (Gülümsemeye çalışır) Olsa olsa, bir kaçamak... Okuldan kaçıp parklara gitmek, ya da, ne bileyim işte... (Sorgulu, Isabelle'e bakar) Öyle değil mi?

İSABELLE Biraz daha içkin var mı?

PIERRE Bir şişe... Bir şişe daha olacaktı...

(Topallayarak yürür. Dolaptan bir şişe içki çıkarır. Topallayarak döner)

İSABELLE (Buruk bir gülüşle) Topallıyorsun...

PIERRE (Farkına varır) Alışkanlık işte... (Şişeyi Isabelle'e uzatır) Konyak.

(Isabelle, şişeyi alır. Açar. İçer)

PIERRE Buna gerek kalmadığına göre... (Ayağındaki sahte alçıyı çıkarır) Sırrını bana anlatacak mısın ?

İSABELLE (İçer) Anlatacağım. Anlatacağım... (İçer)

PIERRE Yavaş Isabelle, biraz yavaş iç. Çok hızlı gidiyorsun.

İSABELLE (Duraksar) Sana yalan söyledim.

PIERRE Olsun?.. Hiç önemli değil. Herkes yalan söylüyor. Ne olmuş yani?

İSABELLE Orası öyle. Ama... Ben... Sana anlatmak istiyorum.

PIERRE Tabii Isabelle, tabii?.. Anlat, dinliyorum. Şu dünyada seni dinlemeyip de kimi dinleyeceğim ben?

İSABELLE (Gülümser. Pierre'in yanağını okşar) Öyle sevimlisin ki...

PIERRE Sen de sevimlisin.

İSABELLE Ben, zannettiğin gibi biri değilim.

PIERRE Nasıl yani Isabelle? Nasıl biri değilsin?

İSABELLE Öğrenci değilim. Kolejde okuduğum filan yok.

PIERRE Bu da dert mi? Okula gitmek başka, insan olmak başka... Sen iyi bir insansın.

İSABELLE Kentin kuzeyine gittin mi hiç?

PIERRE Hayır/ Ben sirkten hiç uzaklaşmam. Çadırın dışına çok az çıkarım. O da, fazla uzaklaşmamak koşuluyla.

İSABELLE Orada bir sokak vardır... Gitmemişsen bile, ününü duymuşsundur.

PIERRE Nasıl bir sokakmış bu?

İSABELLE Anla işte, öyle bir sokak.

PIERRE (Duraksar. Birden) Ha!.. Şey, evet. Anladım. Öyle bir sokak. Dün... Dün şey söz etmişti, şey, Hayvan Terbiyecisi... O hep gider. Öyle yerlere bayılır O...

İSABELLE Erkeklerin çoğu bayılır. Kimler gelir, kimler. Bir bilsen... Beyefendiler, namuslu aile babaları, iyi çocuklar...

PIERRE Lütfen Isabelle, bu konular bir genç kıza göre değil.

İSABELLE Bir süre çalıştım...

PIERRE (Şaşırmış "gibi", anlamak istemezcesine) Çalıştın mı?.. Sen, yani... (Korkuyla) Nerede?..

İSABELLE Orada.

PIERRE

İSABELLE O sokakta.

(Pierre donakalır)

İSABELLE Sonra ayrıldım. Kaçtım... Şimdi bir pansiyonda kalıyorum. (Pierre'e bakar) Müşterileri orada kabul ediyorum yani. Aracı filan yok. Daha fazla kazanıyo-

rum. Pansiyoncu kadın göz yumuyor. Benim gibi birkaç kız daha var. Kadının payını da veriyoruz. Herkes memnun.

PIERRE Neden ama Isabelle?

ISABELLE Neden ama Isabelle? Neden ama Pierre? Neden ama Sofie? Neden ama François? Neden ama Michell? Neden ama kadınlar? Neden ama erkekler?.. Neden ama insanlar?.. *(Duraksar)* Neden... *(Düşünür)* Bilmem?.. *(Dikkatle, Pierre'e bakar)* Pierre... O kadar iyi, o kadar safsın ki. Çocuk gibi. Yeni doğmuş bir bebek kadar masumsun. *(Gülümser)* Neden... Öykülerin hepsi aynıdır. Hele benim gibilerinkiler. Anlatmaya değer bir şey yok. *(Pierre'in elini tutar)* Ah, Pierre... Diğer kızlar benim deli olduğumu söylerler. Onlara hiç aldırım. Odamda kocaman bir fotoğrafın asılı. Onu elde edebilmek için, bir denizciyle yattım. Sapığın tekiydi, biliyordum. Ama, elinde senin fotoğrafın vardı. Güzel bir fotoğraf... Renkli, kocaman, parlak kâğıda basılmış... Değerini bilmezdi ki o salak?.. Herif beni öyle feci dövdü ki, iki hafta yataktan kalkamadım. Zevkler ve renkler tartışılmıyor güzelim, ne yaparsın?.. *(Güler)* Benden memnun kaldı, iyi de para verdi. Ama benim asıl istediğim, senin fotoğrafındı; onu da aldım. *(Bir an)* Şimdiye kadar aldığım en yüksek ücret bu fotoğraftır.

PIERRE Fotoğraf...

ISABELLE Fotoğraf... Duvara astım onu, kocaman... Rezil yaşantım canıma tak deyip de, ölmeyi istediğim zamanlar, ona bakardım. Sonra, gazetelerde kıran fotoğrafların... Yazılar... Bana yaşama isteği kazandırır-dın yeniden. "Yaşamalıyım" derdim, "dünyada ne güzellikler var. Neden günün birinde benim de güzel bir yaşantım olmasın"?.. *(İçer)*

(Dışardan, izleyicilerin gülüşmeleri)

ISABELLE Seni düşünürdüm Pierre... "Şu soytarının ustalığına bak" derdim, "kim bilir ne kadar çok çalıştı. Günler, geceler boyu didindi, uğraştı. Ve başardı!

Düşünsene Isabelle!.." derdim. "O'nun, o büyük insanın, o muhteşem soytarının çektiği acıların yanında, senin çektiğin sıkıntıların lafı mı olur?.." İçim ümitle dolardı, yaşama yeniden bağlanırdım... Üzerimde hiç tanımadığım bir erkek varken... Kulağımın dibinde, benim için hiçbir anlamı olmayan kesik soluklar duyarken... Pierre, gözlerim hep seni arardı duvarda... Bana bakardın, ve... "Haydi Isabelle, üzülme... Sen de yaşamalısın. Bu dünyada senin de bir yerin var" derdin bana. Beni hiçbir zaman aşağılamadın. Hep destek oldun, güç verdin. Bir anne, bir baba, ya da... Seveceğim bir erkek düşündüğümde, hayallerime sen dolardın... *(Dalar)* Her taraf karanlıktı... Bütün seyirciler soluklarını tutarlardı. Sen, ağır adımlarla, trampelin yanına gelirdin. Düşün, tam elli metrelik bir trampelen!.. Kendinden emin, hiç acele etmeden, yavaş yavaş çıkardın yukarı. Bir ışık demeti seni aydınlatırdı. Seyircileri selamlardın. Trampetler çalmaya başlardı. Çalardı, çalardı... Ve sen... Ve sen, Pierre... Trampende üç kere yaylanıp, kendini boşluğa bırakırdın... Ve "o an" gelirdi...

PIERRE Artık konuşma Isabelle. Lütfen... *(Sessizlik)* Ben güçsüzüm. Güçsüz ve aciz. Sefil!.. Ölmek isterdim. Ama yaşamaktan nasıl korkuyorsam, ölmekten de korkuyorum. Sıkıntıyla uyuyor, sıkıntıyla uyanıyorum. Gecelerimde de kâbuslar... Sıkıntı yiyor, sıkıntı içiyor, sıkıntı soluyorum. Göğüs kafesimin üzerinde on tonluk bir gülle var sanki. Damarlarımda ateş dolaşiyor. Hiçbir iş yapmadığım halde, hep yorgunum, hep bitkinim. Hayat kendini benden saklıyor ve hızla geçip gidiyor. Ben hep bakakalıyorum. Ve bu, beni öfkelen-diriyor. Bu çaresizlik öfkelen-diriyor beni!.. Dışlerimi sıkıyorum. Dışlerim acıyor. Hepsini birden!.. Ölmek isterdim... *(Ani bir kararla, dolabın derinliklerine adeta gizlenmiş bir afişi, hırsıyla arayıp, bulur, çıkarır. Afişin üzerinde; elindeki kırmızı bezle, kara bir boğanın saldırısını savuşturan matador resmi)* Şuna bak...

İSABELLE Ne bu?

PIERRE Bir afiş! Oku! Oku şunu!..

İSABELLE *(Afişin üzerindeki yazıyı okur)* Nimeno.

PIERRE Nimeno. Evet, Ni-me-no... Aylardan Kasım, günlerden Pazartesiydi. Fransa'da bir matador intihar etti. Adı, şöyleydi Christian Montcouquiol! Ama, herkes O'na "Nimeno" derdi. Ülkesinin en ünlüsüydü... İlk defa, onüç yaşında bir bacaksızken çıkmıştı arenaya... *(Makyaj masasının çekmecesinden, iyice gizlenmiş, kâğıda sarılı bir fotoğraf çıkarır. Kâğıdını özenle açar. Isabelle'e gösterir)* Şu fotoğrafa bak... Tarascon'da!.. Görkemli yürüyüşü... Bedeninden ayrılmış gibi havaya kaldırdığı sol kolu... Dans ediyormuş gibi öne, arkaya, yana salınan kıvrak bedeni... Bedeninin ritmiyle boğanın öfkesinin denk düşmesinden anlatılmaz bir keyif alırdı. *(Bir gazete kupürü getirir)* Şu gazete kupürüne bak. Aynı böyle yazıyor "...Anlatılmaz bir keyif alırdım". Ya! Bak, gördün mü? Okudun mu? Hı?.. Evet... Aslında, öldüğü tarihte ölmedi. O. Ölüm O'na görüneli çok olmuştur. Bilinen ölüm tarihinden iki yıl önce. Rüzgârlı bir Eylül günü. Rhône kentinde... Tuyları ferden pırıl pırıl, çatal boynuzlu, iri bir Miaru boğası, Nimeno'yu havalandırıp, yere çaldı. Aldığı derin yara gerçi zamanla iyileşti. Boğalara, alkışlara ve ışıklara geri dönemesi için, doktorlar bedenini yenilediler. Ama O, geri dönmeyi asla kabul etmedi. Ölümün izlerini saklayan, sarı sirmalarla işlenmiş siyah savaş giysisini bir daha giymedi. *(Bir fotoğraf daha getirir)* Bak, bir fotoğrafı daha... Nimeno, arenaları ve boğaları, kendisini anlatmak, tutkusunu göstermek, çocukluğundan başlayan acıklı hikâyesini haykırmak için seçmişti. Kırmızı pelerini... Kaçınılmaz ölümcül darbe için attığı son adım... Ölüm ve yaşam arasındaki, o bir nefeslik anın içine hapsetmişti kendini... Kendini tam olarak yansıtamayacağı, tutkusunu söyleyemeyeceği, hikâyesini anlatamayacağı bir son düelloyu, hiç mi hiç kabullenmedi. Her zaman boğalara vurduğu son darbeyi, bu

defa kendisine saklamıştı. Öldüğünde yalnızdı. Tıpkı, nefes nefese kalan bir boğayı, dizlerinin üzerine çöktürmek için hamle yaptığı an gibi... Nimeno'ya göre, bir matador, ya arenaya çıkmalı, ya da ölmeliydi. Kılıcı kendine sapladı. *(Kalbini işaret eder)* Tam şurasına... Yere yuvarlandı. Göğüsü bir gül gibi açılmıştı. Gül akıyordu. Coşmuş, şarkılar söyleyen bir nehir gibi, çağıldayarak akıyordu. Ve gül, yerde birikip büyüyordu git gide... Nimeno gülümsüyordu... *(Uzun bir sessizlik. Isabelle'e bakar. O da O'na bakmaktadır)* Bana bakıyorsun... Bakıyorsun, değil mi?.. Senin için Pierre, Pierre için Nimeno. Hayatımız hayal içinde... Ama ben senden daha şanslıyım. Nimeno'yla hiç karşılaşmadım. Ve ne mutlu bana, Nimeno artık ölü!.. O'ndan kuşku duyamam. Sonsuza kadar inanabilirim O'na... *(Uzun bir sessizlik)*

İSABELLE *(Tükenmiş ve olanca içtenliğiyle, kendine; ta kendi yüreğine)* Peki... Ben ne olacağım şimdi?.. *(Çok uzun bir sessizlik. Pierre, Isabelle'in sorusu karşısında afillanmıştır. Duraksar. Düşünür. Bir şey söylemek ister, beceremez. Kaygı ve çaresizlik içindedir. Isabelle, şişeyi yavaşça ağzına götürüp, içer. Pierre, şişeyi Isabelle'in elinden alıp, içer. Düşünceli, dolaşır. Çok çok uzun; rahatsız edici bir sessizlik. Pierre, birden, ağzındaki içkiyi püskürterek, katıla katıla gülmeye başlar)*

İSABELLE *(Şaşırmış)* Ne oluyor?

(Pierre, yanıt veremez. Kahkahalarla gülmektedir)

İSABELLE Pierre?

(Pierre, yere yığılır. Debelenerek güler. Kalkmaya çabalar larken, askıya tutunur, askı devrilir. Pelerinin altında kalır)

İSABELLE Aman tanrım!.. Ne oluyor Pierre?..

PIERRE *(Gülerek)* Ne... Ne mi oluyor?..

İSABELLE İyi misin?

PIERRE İyiyim, iyiyim...

(Duraksar. Birden, tekrar gülmeye başlar)

İSABELLE Anlayamıyorum...

PIERRE (*Kahkahalar arasında*) Demek... Sen... Demek sen... (*Güler*)

ISABELLE Ne olmuş bana?

PIERRE Sen... İnandın demek?.. (*Gülmesini tutmaya çalışarak*) İnandı. Bana inanmış!.. (*Güler*) Söylediğim her şeye inanmış!

ISABELLE Kim inanmış? Neye?

PIERRE Kim olacak, sen! Bütün anlattıklarına inanmışsın. Olur şey değil!..

ISABELLE Ama sen...

PIERRE (*Masadan, takma burunu alıp, takar. Pelerinine sarınır*) Haydi kızım, haydi!.. Şu anda senin karşında dünyanın en büyük soytarısı duruyor! O'nun yaptığı numarayı yapabilecek bir başka soytarı yok! Elli metre yüksekten, içi su dolu konserve kutusuna benden başka kim balıklama atlayabilir? Hiç! Hiç kimse!.. Bunu ancak ben başarabilirim, ben! "Büyük" Pierre! "Muhteşem" Pierre!..

(*Dışardan, izleyicilerin, yükselip alçalan heyecan uğultusu*)

ISABELLE Ama... Sen... Demiştin ki...

PIERRE Bak Isabelle, canım sıkılıyordu, biraz eğlenmek istedim. Hepsi bu. Bu kadar. Bunların hepsi şakaydı. Zararsız, küçük bir şaka.

ISABELLE (*Sevinçle*) Yani... Sen... Konserve kutusuna... Balıklama... Elli metreden yani... Atlayabiliyor musun?

PIERRE (*Kasılır*) Elbette? Kuşkun mu vardı?

ISABELLE (*Gözlerini kapar. Pierre'den uzaklaşıp, haç çıkarır. Kendi kendine*) Tanrıya şükür...

PIERRE (*Takma burunu çıkarır. Hüznü*) Benim için basit işler bunlar.

ISABELLE (*Gözlerini açar*) Ya?..

(*Pierre, hemen takma burunu takar. Elerini beline koyup, kendinden emin bir poz alır*)

ISABELLE (*Pierre'e döner*) Bak sen... (*Yavaşça Pierre'e yaklaşır. Esaslı bir tokat 'aşk' eder. Höykürerek*) Bok!...

(*Sessizlik. Pierre şaşkın, donakalmıştır*)

ISABELLE (*Yumuşak, ama hırsını alamamış*) Peki... Tamam... Sana tokat atmakla hata ettiğimi biliyorum... (*Öfkeyle*) Aslında yumruk atmalıydım, ya da tekme! Aslında en uygunu kesici bir alet! Ya da ateşli silahlar. Lav silahı, RPG roketi, ya da... Ya da plastik patlayıcı! On ton dinamit!... Atom bombası!...

PIERRE (*Ürkek*) Sakin ol Isabelle.

ISABELLE (*Bağırarak*) Ben sakinim!

PIERRE Bak... Özür dilerim Isabelle, özür dilerim. Beni başışladın için... (*Duraksar*) Evet, tamam. (*Isabelle'e vermek için çıkardığı, makyaj masasının üzerinde duran afişi alır, açar. Makyaj kalemiyle imzalar. Isabelle'e uzatır*) Al bakalım. Büyük Pierre'in imzalı afişine herkes sahip olamaz. Bu bir ayrıcalıktır. Değerini bil.

ISABELLE (*Afişi alır. Hoşnut ama kırgınlığında ödünsüz*) Çok teşekkür ederim. Öyle mutluyum ki!.. Bunu başıucuma asacağım.

PIERRE Daha bitmedi. (*Bir kâğıt alır, bir şeyler yazar. Kâğıdı katlayıp, Isabelle'e verir*) Bunu da al.

ISABELLE (*Kâğıdı alır*) Nedir bu?

PIERRE Bir kâğıt. Davetiye de diyebiliriz. Onu götür, yer göstericilerden birine ver. Seni en iyi yere oturtacaktır. Locaya filan, yani... Gösteriyi rahatça izleyebilirsin. Haydi, acele et. Benim hazırlanmam gerek.

ISABELLE Teşekkür ederim, ama... Sen... Hazırlanmak... (*Hayret ve sevinçle*) Yoksa...

PIERRE (*Gülümser*) Haydi, git.

ISABELLE (*Pierre'in boynuna sarılır*) Teşekkür ederim. (*Ağlamaklı*) Teşekkür ederim Pierre. Sen dünyanın en iyi insanısın.

PIERRE (*Takma burunu çıkarır*) Sana yaptığım şaka için... Beni başışladın mı?

ISABELLE (*Şımarık*) Hayır, hayır, hayır.

PIERRE Ne olur, Isabelle... Başışladığımı söyle. Duymak istiyorum. Yoksa... İçim rahat etmez...

ISABELLE (*Tekrar Pierre'in boynuna sarılır, yanağından*)

öper) Tabii ki. Tabii ki bağışlıyorum. Ah, Pieirrel!.. Ben kim oluyorum da, senin gibi muhteşem bir insanı bağışlamaya...

PIERRE (*Sözünü keser*) Tamam, tamam... Haydi, git artık. (*Takma burunu takar*) Ben de hazırlanayım.

İSABELLE Gidiyorum. Evet, gidiyorum. (*Duraksar*) Tanrım, öyle mutluyum ki!.. (*Birden döner, koşarak çıkar*)

PIERRE (*Bir süre öylece kalakılır. Burunu çıkarır, masaya bırakır. Pantolon ve gömleğini çıkarırken*) Alphonso!.. (*Mayosunu giyer*) Alphonso!.. (*Kapıya yürür, açar. Dışarı seslenir*) Alphonso!.. (*Bekler. Sessizlik*) Alphonso, hangi cehennemdesin gene, Alphonsoooo!..

ALPHONSO (*Dışardan, heyecanla*) Beni mi çağırdınız Bay Pierre?

PIERRE Deminden beri bağışlıyorum, neredesin?

ALPHONSO (*Dışardan, ürkek*) Buradayım efendim.

PIERRE Bekle. (*Döner, konserve kutusunu alır, dışarı, Alphonso'ya verir*) Şunu al. Su doldur, ve... Tramplenin altına koy. (*Sakalını kırmızıya boyamaya başlar*)

ALPHONSO (*Dışardan, şaşkın*) Su... Doldurup... Yani bunu, konserve kutusunu... Tramplenin altına...

PIERRE Ne diyorsam onu yap. Dikkat et, tramplenin tam altına koy. Sunucu'ya da söyle... (*Duraksar*) Şu anda kimin gösterisi var?

ALPHONSO (*Dışardan*) Sihirbaz'ın.

(*Dışardan, alkış sesleri*)

PIERRE Ne zaman biter?

ALPHONSO (*Dışardan*) Bir kadını kesiyor.

PIERRE Ne zaman biter dedim!

ALPHONSO (*Dışardan*) Şey, birazdan.

PIERRE Alphonso, ne kadar birazdan?

ALPHONSO (*Dışardan*) Beş dakika sonra...

PIERRE (*Kendi kendine*) Güzel. Bu kadarı bana yeter. (*Alphonso'ya, dışarı*) Sunucu'ya söyle, beş dakika sonra beni anons etsin. Sihirbaz'ın gösterisi bitince. Anladın mı?..

ALPHONSO (*Dışardan*) Ama program?.. Biliyorsunuz, Sihirbaz'dan sonra kutup ayıları...

PIERRE (*Kestirip atar*) Dediğimi duydun!

ALPHONSO

PIERRE Dediğimi duydun, değil mi Alphonso?..

ALPHONSO (*Dışardan, yavaşça*) Duydum efendim.

PIERRE O halde dediğimi yap.

ALPHONSO (*Dışardan*) Peki efendim.

PIERRE (*Kapıyı kapar. Döner, makyaj masasına yürür, oturur. Aynadaki yansımaya*) Merhaba!.. Eee, Pierre? Nasılsın bakalım? (*Bir an. Neşeli*) Domuz gibisin, domuz!.. Alphonso salağına bile anlayışlı davranabilecek kadar iyisin. Güzel...

(*Şarkı söyleyerek, perukasını takar*)

"Ay ışığıyla yıkanan aşıklar

Yürürken gümüş izler bırakır bulutlarda..."

(*Duraksar. Yüzünü aynaya yaklaştırır. Dikkatle bakar*) Zannettiğim kadar çirkin değilmişsin dostum. (*Güler*) Yıllar önceydi... Yıllar önce, kendisinden soytarılık dersleri aldığım ve bana "senden adam olmaz Pierre" diyen biri vardı... (*Aynadaki yansımaya*) Çok yetenekli ve ünsüz bir soytarı. Neydi adı?.. Neydi, neydi?.. Haaa!.. Evet. Rascasse! "Koca" Rascasse!.. Ne derdi O?.. (*Düşünür*) Evet... "DÜNYADA, BİZİM İŞİMİZDEN DAHA SOYLU BİR İŞ YOKTUR. BUNU KAFANA İYİCE SOK. SOYTARI, ÜZERİNDE AYAKKABILARIN SİLİNİP; TOZU, KİRİ ALINAN BİR PASPASTIR. O'NU YÜCELTEN VE DİĞER İNSANLARDAN AYIRAN BİR 'ŞEY' VARSA; BUDUR"... Evet, aynı böyle demişti... Paspas... Evet, anlıyorum. Çok iyi anlıyorum... Paspas... Evet, paspas... (*Derinden, mandolinle çalınan, duygusal bir Balkan halk şarkısı duyulur.*)

Pierre, pelerini takar. Deniz gözlüğünü ve şnorkelini başına yerleştirir. Paletlerini giyer. Odasına şöyle bir bakar. Makyaj masasının üzerinde, şişenin içinde duran

papatyayı öper. ışığı kapatır. Kararlı adımlarla yürüyüp, çıkar. Gecenin loşluğu içinde, dışarı açılan küçük bir pencereden süzülüp gelen mavi bir ışık demeti, içinde papatya bulunan konyak şişesini aydınlatmaktadır şimdi..)

SUNUCU (*Pierre pelerinini takarken, konuşmaya başlamıştır*) ...Sayın seyirciler, şimdi size güzel bir sürprizimiz var. Dünyanın en ünlü, en yetenekli ve en cesur soytarısı Pierre, kararını değiştirmiş bulunuyor. Birazdan huzurlarınıza gelecek ve dünyaca ünlü numarasını sizler için gerçekleştirecek. Evet, işte geliyor! İşte, "Muhteşem" Pierre, aramızda!... Sizleri selamlıyor! İlerliyor! İşte, trampenin yanına geldi! Tam elli metre yüksekliğinde bir trampoline! Yukarı bakıyor! Ve, merdivenleri tırmanıyor!.. Tırmanıyor, tırmanıyor... İşte sayın seyirciler, işte! Trampenin üzerinde! Tam ucunda! Ve sayın seyirciler, ve işte! Huzurlarınızda Pierre, "Büyük" Pierre, dünyanın en büyük soytarısı, soytarılar kralı, "Muhteşem" Pierre!.. Alkışlayalım O'nu, haydi, hep birlikte alkışlayalım!..

(Dışardan, dehşetli alkışlar, çılgınlıklar)

SUNUCU (*Dışardan*) Şimdi, "Muhteşem" Pierre'in sizden bir ricası var değerli seyirciler. Mutlak bir sessizlik! Bu çok önemli.

(İzleyicilerin sesleri kesilir)

SUNUCU (*Dışardan*) ...Ve karşınızda, "Muhteşem" Pierre!..

(Trampetler çalmaya başlar. Yavaştan başlayıp, gittikçe yükselir. Kreşendonun doruğunda, trampetler birden susar. İçinde papatya bulunan konyak şişesi, sallanır, yere düşer, kırılır. Müzik yükselir. Sahne yavaşça kararır. Müzik sürer..)

SON

GECE BOYUNCA

(Gençlik Oyunu)